

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 19/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou FAKTOR Legal, s. r. o., Bárdošova 2/A, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dávid Faktor, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Tpo 20/2021 z 22. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeného v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť uznesenie Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Tpo 20/2021 z 22. júna 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a pripojených spisov všeobecných súdov vyplýva, že uznesením povereného príslušníka Policajného zboru, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava, obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava Staré Mesto – východ ČVS: ORP-1162/SMV-B1-2018 z 20. septembra 2018 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku v znení účinnom v rozhodnom období začaté trestné stíhanie (ďalej len „uznesenie o začatí trestného stíhania“) pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období. Trestné stíhanie vo veci bolo začaté zaistovacím úkonom.

3. Uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odboru kriminálnej polície ČVS: KRP-437/1-VYS-BA-2020 z 19. januára 2021 bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“).

4. V uvedenej trestnej veci bol sťažovateľ vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Tp 36/2021 zo 14. mája 2021 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Okresný súd zároveň rozhodol tak, že podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom.

5. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

6. Dňa 29. septembra 2021 prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava I podala podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku obžalobu na sťažovateľa pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) podľa čl. 17 ods. 5 ústavy možno vziať osobu do väzby iba z dôvodov ustanovených zákonom, pričom v danom prípade dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku neboli dané;

b) trestné stíhanie je vedené v rozpore so zákonom, keďže dôkazy, ktoré majú zakladať dôvodnosť trestného stíhania a dôvodnosť jeho vzatia do väzby, boli získané nezákonným spôsobom;

c) krajský súd sa nevysporiadal s námietkami sťažovateľa uplatnenými v zápisnici o výsluchu zo 14. mája 2021, v ktorých sťažovateľ namietal najmä nezákonnosť vykonanej prehliadky motorového vozidla, nedodržanie ustanovení Trestného poriadku a že niekto podľa jeho názoru s textom zápisnice o vykonaní prehliadky motorového vozidla preukázateľne manipuloval po jej vyhotovení, čo (podľa jeho tvrdenia, pozn.) zdôvodnil v doplnení dôvodov svojej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu;

d) poverený príslušník Policajného zboru, ktorý začal trestné stíhanie vo veci 20. septembra 2018, v uznesení opísal „*predmety, ktoré sa mali nájsť pri prehliadke, ktorá sa konala až dňa 21.09.2018...*“;

e) krajský súd stroho konštatoval [vo vzťahu k dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku], že mu má hroziť vysoký trest, ale z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, v čom konkrétne má byť daná obava, že sťažovateľ ujde alebo sa bude skrývať. Sťažovateľ sa totiž žiadnemu trestnému stíhaniu nevyhýbal, neskrýval sa a toto ani nebolo preukázané. Zároveň samotná hroziaca výška trestu, resp. domnienka súdu, že by nemal byť zastihnutelný na adrese jeho trvalého pobytu, sama osebe nie je dôvodom väzby;

- f) dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je daný, keďže pred vzatím do väzby vykonal trest odňatia slobody v trvaní viac ako tridsaťjeden mesiacov, čo možno považovať za ukončenie procesu resocializácie. Nie je daná dôvodná obava, že by sťažovateľ mal pokračovať v trestnej činnosti. Prípadnú obavu by mal súd dávať do komparácie so „skutočnosťami na strane Sťažovateľa“, ktoré danú obavu znižujú až eliminujú. Sťažovateľ tiež uvádza, že subjektívny názor súdu, že mu „neverí“, neimplikuje existenciu dôvodu väzby;
- g) súd nedostatočne odôvodnil záver, prečo nenahradil väzbu sťažovateľa, hoci bolo možné využiť miernejší inštitút v podobe jej nahradenia;
- h) orgány činné v trestnom konaní mali od začiatku trestného stíhania (2018) až do momentu jeho vzatia do väzby (2021) dostatok času, aby bola vec vyšetrená a právoplatne skončená, avšak v predmetnom období neuskutočňovali takmer žiadne úkony, hoci (sťažovateľ) bol k dispozícii vo výkone trestu odňatia slobody. Orgány činné v trestnom konaní neukončili vyšetrowanie za viac ako dva roky;
- i) základom porušenia jeho práva na spravodlivý proces je, že mu zo strany všeobecných súdov neboli poskytnuté odpovede na kľúčové argumenty, resp. nevysporiadali sa „*napr. s námietkou manipulovania s dôkazmi vo vyšetrovacom spise, resp. s absenciou zákonných poučení a i.*“. Je neprípustné, aby súd nezaujal aspoň nejaké stanovisko k námietke o manipulovaní s dôkazmi vo vyšetrovacom spise – dvaja príslušníci Policajného zboru skonštatovali, že na zápisnici o prehliadke motorového vozidla «*nie sú zákonom vyžadované podpisy a následne ich tam prokurátor „našiel“*». Napadnuté uznesenie vzbudzuje dojem arbitrárnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, keďže dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku podľa sťažovateľa vo veci neboli dané. Podľa jeho názoru je trestné stíhanie vedené v rozpore so zákonom, keďže dôkazy, ktoré majú zakladať dôvodnosť trestného stíhania a dôvodnosť jeho vzatia do väzby boli získané nezákonným spôsobom.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti jeho väzby s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenia obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (m. m. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018). Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17

ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (stranami) konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

III.1.1. K dôvodom väzby a jej nahradeniu:

10. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ako aj napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s uznesením okresného súdu) vyplýva, že sťažovateľ sa v čase podania ústavnej sťažnosti nachádzal vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku.

11. Vo všeobecnosti je možné vysloviť, že posudzovanie existencie väzobných dôvodov je vecou často obťažnou a subtílnou a všeobecné súdy musia striktne vychádzať zo zistených konkrétnych skutočností zakladajúcich jednotlivé väzobné dôvody. Výklad zákonných znakov „konkrétnych skutočností“ je predovšetkým vecou všeobecných súdov, ktoré pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie tej-ktorej veci musia (mali by) svedomito posúdiť (v ktoromkoľvek štádiu konania), či vzatie do väzby alebo jej ďalšie trvanie/predlžovanie je opatrením nevyhnutným pre dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel ani pri vynaložení všetkého úsilia nemožno dosiahnuť inak. Príslušné úvahy súdu by mali byť vyvodené vždy z povahy konkrétnej a individuálnej veci vrátane osoby obvineného, z jeho osobných pomerov, rozsahu potrebného dokazovania, z jeho náročnosti a pod. Do týchto úvah súdu sa ústavný súd cíti oprávnený zasiahnuť spravidla len vtedy, ak nie je rozhodnutie o väzbe podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo ak tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby sú v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku republiky, prípadne s medzinárodnými zmluvami, ktorými je v tomto smere Slovenská republika viazaná (m. m. I. ÚS 348/2016).

12. Celkovo k dôvodom väzby krajský súd uviedol, že vo veci existuje dôvodné podozrenie, že sťažovateľ mal spáchať skutok, ktorý je mu kladený za vinu a tento má znaky konkrétneho obzvlášť závažného zločinu, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, pričom zároveň skonštatoval aj splnenie formálnych podmienok väzby. Uviedol, že sťažovateľ bol po zadržaní oboznámený s dôvodmi zadržania, s uznesením o vznesení obvinenia a bola mu daná možnosť sa k nemu vyjadriť.

13. K dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ústavný súd pripomína, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje reálna hrozba, že obvinený bude konať tak, ako predpokladá už uvedený dôvod väzby, ak nebude vzatý do väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. II. ÚS 348/2016). Túto hrozbu krajský súd ale ústavne akceptovateľne a preskúmateľne pomenoval, keď uviedol (s. 10 napadnutého uznesenia,

pozn.), že sťažovateľ bol dosiaľ dvadsaťosemkrát súdne trestaný pre rôznu trestnú činnosť vrátane drogovej trestnej činnosti, a to kontinuálne od roku 1991, pričom nepodmienečný trest odňatia slobody mu bol uložený dvadsaťkrát, čo vyhodnotil ako jednoznačnú obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti.

14. Vo vzťahu k dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku ústavný súd najskôr poukazuje na právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho, resp. sťažnostného súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. IV. ÚS 160/2011). Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu vyplýva, že keďže sťažovateľ má „*stále bydlisko*“, nie je možné jednoznačne vysloviť, že by na dotknutej adrese nepreberal zásielky. Následne vyslovil, že je tu dôvodná obava, že by sa sťažovateľ na slobode skrýval alebo by ušiel, aby sa tak vyhol hrozbe vysokého trestu. Krajský súd následne v napadnutom uznesení stručne zhrnul, že pokiaľ ide o skutočnosti zakladajúce dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, tieto sú natoľko významné, že nie je možné uvažovať o neexistencii tohto dôvodu väzby. Tiež uviedol, že pokiaľ sťažovateľ deklaruje bývanie u svojej matky, táto skutočnosť nie je zárukou, že sa nebude vyhýbať trestnému stíhaniu. Zároveň odmietol argument sťažovateľa o tom, že nedisponuje finančnými prostriedkami a zázemím pre útek. Podľa krajského súdu toto tvrdenie nie je spôsobilé zabrániť tomu, aby sa sťažovateľ prípadne vyhýbal trestnému stíhaniu, keďže vyhýbať sa mu dá aj bez takýchto prostriedkov.

15. Ústavný súd uvádza, že pokiaľ krajský súd vzhladol tento dôvod väzby, čo konštatuje v kontexte skutočností, ktoré sú „*natoľko významné*“, tieto by mal aj explicitne uviesť. Z kontextu jeho odôvodnenia je možno vidieť snahu o zhodnotenie pomerov, resp. zázemia sťažovateľa, avšak krajský súd v okolnostiach prerokúvanej veci jasne nevyslovil, z čoho uvážil, že sa sťažovateľ bude skrývať či vyhýbať trestnému stíhaniu, na čo sťažovateľ poukázal v obsahu ústavnej sťažnosti. Z predmetného odôvodnenia je zrejmé zhodnotenie obavy plynúcej z výšky hroziaceho trestu bez jej špecifikácie. Ústavný súd však dopĺňa, že aj pri čiastočnej dôvodnosti predmetnej námietky sťažovateľa možno v okolnostiach tejto veci uzavrieť, že väzobné stíhanie sťažovateľa nebolo vo výsledku spochybnené. Ústavný súd už judikoval, že ak existuje čo i len jeden zákonný dôvod väzby, väzba je zákonná a ústavná, ak takýto dôvod všeobecný súd aplikoval (m. m. III. ÚS 892/2016, I. ÚS 126/2020, IV. ÚS 434/2020, IV. ÚS 56/2021, II. ÚS 246/2021). V nadväznosti na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku nateraz obstojí.

16. Pokiaľ ide o námietku nedostatočného odôvodnenia vo vzťahu k náhrade väzby, ústavný súd považoval túto časť odôvodnenia (s. 10 a 11 napadnutého uznesenia, pozn.) v kontexte celého napadnutého uznesenia krajského súdu za ústavne udržateľnú.

17. V nadväznosti na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.1.2. K postupu orgánov činných v trestnom konaní:

18. Sťažovateľ ďalej [bod 7 písm. h) tohto uznesenia] namieta aj postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré podľa jeho názoru neuskutočňovali takmer žiadne úkony, hoci im bol k dispozícii vo výkone trestu odňatia slobody. Krajský súd práve naopak v napadnutom uznesení poukázal na to (s. 9 napadnutého uznesenia, pozn.), že orgány činné v trestnom konaní dokazovanie vykonávali, vo veci bolo postupne vypracovaných niekoľko znaleckých posudkov, ktoré krajský súd označil, bol uskutočnený výsluch viacerých svedkov a boli zabezpečené aj listinné dôkazy. V nadväznosti na uvedené skutočnosti, berúc do úvahy povahu trestnej činnosti, ktorá mala byť sťažovateľom spáchaná, ústavný súd konštatuje, že v súvislosti s touto námietkou aktuálne nezistil takú možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Aj túto časť ústavnej sťažnosti bolo potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.1.3. K namietanej nezákonnosti trestného stíhania:

19. V rámci ďalšieho argumentačného okruhu sťažovateľ v podstate namietal nezákonnosť trestného stíhania z dôvodu nezákonným spôsobom získaných dôkazov.

20. Ústavný súd konštatuje, že trestná vec sťažovateľa sa v čase podania ústavnej sťažnosti nachádzala v predsúdnom konaní v štádiu prípravného konania, v rámci ktorého o meritórnej otázke trestného obvinenia s konečnou platnosťou ešte rozhodnuté nebolo.

21. Sťažovateľ krajskému súdu vytýka, že sa v napadnutom uznesení nezaoberal nezákonnosťou, ku ktorej malo dôjsť v rámci tohto prípravného konania. Z ustanovení Trestného poriadku (§ 230 ods. 1) jednoznačne vyplýva, ktorý orgán verejnej moci vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní a práve tento orgán, teda prokurátor, má byť v prvom rade adresátom sťažovateľom predstretých námietok. Prokurátor je totiž v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku oprávnený prípadne nesprávne – nezákonné postupy vyšetrovateľa korigovať. Ústavný súd je toho názoru, že nie je akceptovateľné vyžadovať od súdu rozhodujúceho v rámci prípravného konania o väzbe obvineného, aby v prípravnom konaní preberal právomoc dozor vykonávajúceho prokurátora a detailne (s konečnou platnosťou, pozn.) skúmal zákonnosť postupu vyšetrovateľa v rámci prípravného konania, pretože nie je zákonom zmocnený, aby v tomto štádiu trestného konania „naprával“ prípadné pochybenia vyšetrovateľa (m. m. I. ÚS 278/2021). Ústavný súd dopĺňa, že pokiaľ ide o postup či rozhodnutia na strane prokuratúry, tieto sťažovateľ explicitne v ústavnej sťažnosti nenamietal.

22. Z predloženého spisu (10 T 41/2021, pozn.) je zrejmé, že aktuálne sa trestná vec sťažovateľa nachádza v štádiu po podaní obžaloby na všeobecnom súde. Ústavný súd poukazuje na to, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľom aj v nasledujúcich štádiách trestného konania domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich označených práv. Sťažovateľ môže uplatniť argumentáciu týkajúcu sa zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom, prípadne využitím opravných prostriedkov (odvolania a dovolania) v trestnom konaní (m. m. II. ÚS 61/2019).

23. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľom v tejto časti uvádzané námietky presahovali rámec prieskumnej povinnosti krajského súdu v konaní, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o osobnej

slobode sťažovateľa. Zároveň ústavný súd pre komplexnosť dodáva, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zväčša len poukázal na námietky, ktoré uplatnil v konaní pred krajským či okresným súdom, ale podrobne ich v ústavnej sťažnosti (až na niekoľko konkrétnych, v tomto uznesení uvedených námietok) už nešpecifikoval. S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti a okolnosti trestnej veci sťažovateľa ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením práv sťažovateľa označených v bode 1 tohto uznesenia, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, v nadväznosti na čo ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Pre doplnenie je potrebné uviesť, že krajský súd sa k predmetným námietkam sťažovateľa vyjadril, v nadväznosti na čo ústavný súd nepovažuje napadnuté uznesenie krajského súdu ani za arbitrárne.

24. Sťažovateľ ďalej poukazoval na nesúlad v uznesení o začatí trestného stíhania z 20. septembra 2018, v ktorom boli podľa tvrdení sťažovateľa opísané „*predmety, ktoré sa mali nájsť pri prehliadke, ktorá sa konala až dňa 21.09.2018*“. K predmetnej námietke je nevyhnutné uviesť, že sťažovateľ ju takýmto spôsobom nenamietal v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ako ani v návrhu podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, na ktorý vo svojej sťažnosti („*Doplnenie dôvodov sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby*“ z 24. mája 2021) odkazoval. Ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc krajského súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľa označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Ak teda sťažovateľ mal záujem namietat porušenie svojich práv napadnutým uznesením krajského súdu pred ústavným súdom v kontexte už uvedenej argumentácie, mohol túto uplatniť už v podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Keďže tak nespravil, ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) (v spojení s § 132 ods. 2) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

25. Ústavný súd zároveň uvádza, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neoznačil a ani nijak inak bližšie nekonkretizoval svoje právo podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie pred ústavným súdom namieta, čo by mohlo zakladať aj dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

26. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že záruky obsiahnuté v označených článkoch sa vzťahujú na konanie, predmetom ktorého je rozhodovanie o trestnom čine, z ktorého je jednotlivец obvinený. Rozhodovanie o väzbe nie je rozhodovaním o trestnom obvinení, preto sa čl. 6 ods. 1 dohovoru (podobne ani čl. 46 ods. 1 ústavy) vo veci sťažovateľa neaplikuje (m. m. III. ÚS 277/07, IV. ÚS 78/2019, I. ÚS 292/2021). Uvedené však nepredstavovalo prekážku preskúmania námietok sťažovateľa v tejto veci, keďže sťažovateľ namietal aj porušenie svojich práv podľa čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru (pozri časti III.1. tohto uznesenia). Túto časť ústavnej sťažnosti bolo preto potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 12. januára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu